DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

16. januar 2007 *

I sag C-265/05,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Cour de cassation (Frankrig) ved afgørelse af 21. juni 2005, indgået til Domstolen den 27. juni 2005, i sagen:

**José Perez Naranjo**

mod

**Caisse régionale d'assurance maladie (CRAM) Nord-Picardie,**

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling)

sammensat af præsidenten, V. Skouris, afdelingsformændene P. Jann, C.W.A. Timmermans, A. Rosas, R. Schintgen, P. Kūris, E. Juhász (refererende dommer) og J. Klučka samt dommerne J.N. Cunha Rodrigues, U. Lõhmus, E. Levits, A. Ó Caoimh og L. Bay Larsen,

* Processprog: fransk.

generaladvokat: L.A. Geelhoed
justitssekretær: fuldmægtig K. Sztranc-Sławiczek,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 20. juni 2006,

efter at der er afgivet indlæg af:

— José Perez Naranjo ved avocat SCP Thomas-Raquin og Benabent

— Caisse régionale d'assurance maladie (CRAM) Nord-Picardie ved avocat J.-A. Blanc

— den franske regering ved G. de Bergues og O. Christmann, som befuldmægtigede

— den spanske regering ved I. del Cuvillo Contreras og A. Sampol Pucurull, som befuldmægtigede

— den italienske regering ved I.M. Braguglia, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato G. Aiello

— den finske regering ved T. Pynnä, som befuldmægtiget

— Det Forenede Kongeriges regering ved C. White, som befuldmægtiget, bistået af barrister T. de la Mare

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved D. Martin og M.-J. Jonczy, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 13. juli 2006,

afsagt følgende

## Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 4, stk. 2a, artikel 10a, artikel 19, stk. 1, og artikel 95b samt bilag IIa til Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996 (EFT 1997 L 28, s. 1, herefter »forordning nr. 1408/71«).

2 Anmodningen er indgivet i forbindelse med en sag anlagt af José Perez Naranjo mod Caisse régionale d'assurance maladie (CRAM) Nord-Picardie vedrørende hans anmodning om at få udbetalt et supplerende tilskud fra Fonds national de solidarité (herefter »det supplerende tilskud«), der den 1. januar 1994 blev ændret til Fonds de solidarité vieillesse (herefter »Fonden«).

## Retsforskrifter

*Fællesskabsbestemmelser*

3 Artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 1408/71 bestemmer:

»Denne forordning finder anvendelse på enhver lovgivning om sociale sikringsgrene, der vedrører:

[...]

c) ydelser ved alderdom

[...]«

4 Artikel 4, stk. 2a, i forordning nr. 1408/71 bestemmer:

»Denne forordning finder ligeledes anvendelse på særlige ikke-bidragspligtige ydelser, der er fastsat i en anden lovgivning eller ordning end dem, der er omhandlet i stk. 1 eller udelukket i henhold til stk. 4, når disse ydelser har til formål:

a) enten at dække de risici, der svarer til de i stk. 1, litra a)-h), omhandlede sikringsgrene, i stedet for eller som tillæg til andre ydelser

b) eller udelukkende at sikre særlig beskyttelse af handicappede.«

5 Artikel 10, stk. 1, i forordning nr. 1408/71 om ophævelse af bopælsbestemmelser bestemmer i første afsnit:

»Kontantydelser ved invaliditet eller alderdom eller til efterladte, erstatning i anledning af arbejdsulykker eller erhvervssygdomme samt ydelser ved dødsfald, hvortil der er erhvervet ret efter lovgivningen i en eller flere medlemsstater, kan, medmindre andet er bestemt i denne forordning, ikke nedsættes, ændres, stilles i bero, inddrages eller beslaglægges som følge af, at den berettigede er bosat i en anden medlemsstat end den, hvori den institution, som det påhviler at udrede ydelsen, er beliggende.«

6 Artikel 10a, stk. 1, i forordning nr. 1408/71 bestemmer:

»Uanset artikel 10 og afsnit III modtager de personer, som er omfattet af denne forordning, udelukkende de i artikel 4, stk. 2a, omhandlede særlige ikke-bidragspligtige kontantydelser i den medlemsstat, på hvis område de er bosat, og i henhold til dennes lovgivning, såfremt disse ydelser er anført i bilag IIa. Ydelserne udredes af institutionen på bopælsstedet og på dennes bekostning.«

7 Artikel 19, stk. 1, i forordning nr. 1408/71 bestemmer:

»En arbejdstager eller en selvstændig erhvervsdrivende, der er bosat i en anden medlemsstat end den kompetente stat, og som opfylder betingelserne i den kompetente stats lovgivning for ret til ydelser, i givet fald ved iagttagelse af bestemmelserne i artikel 18, har i den stat, hvor han er bosat, ret til følgende ydelser:

a) naturalydelser, der for den kompetente institutions regning ydes af institutionen på bopælsstedet i henhold til den for denne institution gældende lovgivning, som om den pågældende var forsikret dér

b) kontantydelser, der udbetales af den kompetente institution i henhold til den for denne institution gældende lovgivning [...]«

8 Tredje og fjerde betragtning til Rådets forordning (EØF) nr. 1247/92 af 30. april 1992 om ændring af forordning (EØF) nr. 1408/71 (EFT L 136, s. 1), der i medfør af artikel 1 indsætter artikel 4, stk. 2a, og artikel 10a i forordning nr. 1408/71, er affattet således:

»[D]et er [...] nødvendigt at tage hensyn til Domstolens retspraksis, ifølge hvilken visse ydelser, der er fastsat i national lovgivning, samtidig hører ind under social sikring og social forsorg som følge af ydelsernes anvendelsesområde, målsætning og de nærmere betingelser, der er knyttet til disse ydelser.

Domstolen har udtalt, at de lovbestemmelser, hvorefter sådanne ydelser tilkendes, i kraft af visse af deres karakteristika har lighedspunkter med den sociale forsorg, i det omfang trang er et væsentligt kriterium for deres anvendelse, og betingelserne for erhvervelse af ret til disse ydelser ikke er baseret på sammenlægning af beskæftigelsesperioder eller bidrag, hvorimod de i kraft af andre karakteristika nærmer sig den sociale sikring, i det omfang afgørelsen om at tilkende ydelserne, således som bestemmelserne derom er udformet, ikke beror på et frit skøn, og der ved tilkendelsen tillægges de berettigede en i loven fastslået retsstilling.«

9 Artikel 95b i forordning nr. 1408/71, der har overskriften »Overgangsbestemmelser for anvendelse af forordning (EØF) nr. 1247/92«, bestemmer i stk. 9:

»Anvendelsen af artikel 1 i forordning (EØF) nr. 1247/92 kan ikke medføre afslag på ansøgning om en særlig ikke-bidragspligtig ydelse, der tilkendes som et pensions-

tillæg, når den pågældende opfyldte betingelserne for tilkendelse af den nævnte ydelse før den 1. juni 1992, selv om han var bosat i en anden medlemsstat end den kompetente stat, forudsat at ansøgningen indgives inden for fem år efter den 1. juni 1992.«

10 I bilag IIa til forordning nr. 1408/71, med overskriften »Frankrig«, er følgende anført:

»a) Supplerende tilskud fra Den Nationale Solidaritetsfond (lov af 30. juni 1956).«

*De nationale bestemmelser*

11 Artikel L. 815-2, stk. 1, i code de la sécurité sociale bestemmer, i den affattelse, som finder anvendelse på de faktiske omstændigheder i hovedsagen, at »[e]nhver person med fransk statsborgerskab, der er bosat på fransk europæisk område eller i et af de i artikel L. 715-1 [...] nævnte departementer, som har nået en minimumsalder, der nedsættes i tilfælde af uarbejdsdygtighed, og som modtager et eller flere alderstilskud i henhold til lov eller administrative bestemmelser [...], modtager et supplerende tilskud« på de i denne lovs fastsatte betingelser.

12 Samme lovs artikel R. 815-2, stk. 1, fastsætter denne minimumsalder til 65 år som hovedregel, og i tilfælde af uarbejdsdygtighed, til 60 år.

13 I henhold til lovens artikel L. 815-2-1, L. 815-7 og L. 815-8 tilbagebetaler Fonden det supplerende tilskud til de organismer eller tjenester, som udbetaler det på grundlag af de berørtes udtrykkelige ansøgning, og det udbetales kun i det omfang, hele tilskuddet og ansøgerens personlige midler ikke overskrider bestemte grænseværdier, der er fastsat ved bekendtgørelse.

14 Det følger af de yderligere oplysninger, der blev modtaget på Domstolens Justitskontor den 8. maj 2006 som svar på Domstolens anmodning til den forelæggende ret i henhold til procesreglementets artikel 104, stk. 5, om at uddybe forelæggelsen, at det supplerende tilskud, der udbetales af Fonden, som blev oprettet ved lov nr. 93-936 af 22. juli 1993, supplerer en hovedydelse op til et garanteret aldersbeløb, og at tilkendelsen af ydelsen er betinget af en kontrol af midler på de betingelser, der følger af artikel R. 815-21 — R. 815-32 i code de la sécurité sociale.

15 I medfør af samme lovs artikel L. 135-1, stk. 1, skal Fonden udbetale den ikke-bidragspligtige alderdomsydelse, der henhører under solidarité nationale. Det følger af lovens artikel L. 135-3 og den franske regerings skriftlige bemærkninger, at blandt Fondens indtægter, der afsættes til finansiering af Fondens ydelser i henhold til artikel L. 135-1, figurerer eller har figureret det generelle sociale bidrag og contribution sociale de solidarité à la charge des sociétés helt eller delvist fra 1994-2003 samt i et mindre omfang det sociale bidrag på 2%, afgifter af drikkevarer og skat af socialsikring.

16 Det generelle sociale bidrag opkræves på grundlag af fysiske personers indtægter ved arbejde, erstatningsindkomster, af formue samt af afkast af investeringer og af spil. Contribution sociale de solidarité à la charge des sociétés og det sociale bidrag på 2% er henholdsvis baseret på skat af omsætning i selskaber, der betaler selskabsskat, og på fysiske personers indtægter af formue eller investeringer, når de er bosat i Frankrig.

## Hovedsagens faktiske omstændigheder og det præjudicielle spørgsmål

17 Sagsøgeren i hovedsagen, José Perez Naranjo, der er født den 27. september 1931, er spansk statsborger. Fra 1957 til 1964 arbejdede han i Frankrig, hvorefter han rejste tilbage til Spanien. Siden den 1. november 1991 har han modtaget fransk alderspension.

18 Den 28. maj 1997 ansøgte han Caisse régionale d'assurance maladie (CRAM) Nord-Picardie om at få udbetalt det supplerende tilskud. Da han fik afslag på ansøgningen, anlagde han sag ved tribunal des affaires de sécurité sociale de Lille, der ved dom af 13. december 2001 ikke gav ham medhold.

19 Sagsøgeren i hovedsagen anlagde sag til prøvelse af denne afgørelse ved cour d'appel de Douai, hvor han ved dom af 28. februar 2003 heller ikke fik medhold. Retten anførte, at det supplerende tilskud, der udtrykkeligt er nævnt i bilag IIa til forordning nr. 1408/71, udgør en særlig kategori af ydelser, en såkaldt »særlig ikke-bidragspligtig ydelse«, der er omfattet af forordningens artikel 10a, og derfor fra den 1. juni 1992 ikke længere kan eksporteres. På dette tidspunkt opfyldte den berørte ikke den i den franske lovgivning fastsatte aldersbetingelse.

20 Sagsøgeren i hovedsagen appellerede afgørelsen til Cour de cassation med påstand om, at det supplerende tilskud hverken er en særlig ydelse eller en ikke-bidragspligtig ydelse, og at cour d'appel de Douai, ved at indtage den modsatte opfattelse alene med den begrundelse, at ydelsen udtrykkeligt er opført i bilag IIa til forordning nr. 1408/71, uden nærmere at undersøge ydelsens karakter, tilsidesatte forordningens artikel 4, stk. 2a, og artikel 10a.

21 Cour de cassation har på denne baggrund besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal fællesskabsretten fortolkes således, at det omtvistede supplerende tilskud, som er opført i bilag IIa i forordning nr. 1408/71, har karakter af en særlig, ikke-bidragspligtig ydelse, som ifølge artikel 10a og 95b i forordning nr. 1408/71 udelukker, at det kan tildeles en ansøger, som ikke er bosat på den pågældende medlemsstats område, og som ikke opfyldte aldersbetingelsen den 1. juni 1992, eller skal den fortolkes således, at dette tilskud, hvis det udgør en social sikringsydelse, i medfør af samme forordnings artikel 19, stk. 1, skal udbetales til den pågældende person, når denne opfylder betingelserne for at få det tildelt, uanset i hvilken medlemsstat han er bosat?«

## Om formaliteten

22 Den finske regering har rejst tvivl om, hvorvidt det forelagte spørgsmål kan realitetspåkendes, da forelæggelsesafgørelsen ikke indeholder tilstrækkelige oplysninger om de retsforskrifter, der er af relevans for tvisten, og da de indgivne oplysninger er så mangelfulde, at regeringen ikke finder sig i stand til at fremsætte bemærkninger til dette spørgsmål.

23 Den forelæggende ret har dog efter Domstolens anmodning fremsendt nærmere oplysninger vedrørende den nationale lovgivning. Desuden har medlemsstaterne og fællesskabsinstitutionerne haft mulighed for at fremsætte yderligere bemærkninger under retsmødet. På denne baggrund finder Domstolen, at den har tilstrækkelige oplysninger til at kunne give et formålstjenligt svar på det forelagte spørgsmål.

24 Heraf følger, at det forelagte spørgsmål ikke skal afvises fra realitetsbehandling.

## Om det præjudicielle spørgsmål

25 Den forelæggende ret ønsker med sit spørgsmål nærmere bestemt oplyst, om en ydelse som det supplerende tilskud, der er opført i bilag IIa, med overskriften »Frankrig«, i forordning nr. 1408/71 udgør en særlig ikke-bidragspligtig ydelse som omhandlet i forordningens artikel 4, stk. 2a, i den affattelse, som finder anvendelse på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen. Såfremt ydelsen i overensstemmelse med forordningens artikel 10a og artikel 95b kvalificeres således,

er en ansøger, der ikke er bosat på medlemsstatens område, og som ikke den 1. juni 1992 opfyldte aldersbetingelsen, ikke berettiget til ydelsen. Hvis ydelsen derimod ikke kvalificeres som en særlig ikke-bidragspligtig ydelse, skal den udbetales til de personer, der på dette tidspunkt opfyldte aldersbetingelserne i overensstemmelse med forordningens artikel 19, stk. 1, uanset i hvilken medlemsstat vedkommende er bosat.

26 Domstolen har allerede behandlet spørgsmålet, om den supplerende ydelse kan eksporteres, og den har udtalt, at kravet om bopæl på fransk territorium som betingelse for betaling af ydelsen er uforenelig med artikel 10, stk. 1, i forordning nr. 1408/71 (jf. dom af 24.2.1987, forenede sager 379/85-381/85 og 93/86, Giletti m.fl., Sml. s. 955, præmis 17, og af 12.7.1990, sag C-236/88, Kommissionen mod Frankrig, Sml. I, s. 3163, præmis 14 og 20).

27 Efter disse domme har forordning nr. 1247/92 dog ændret forordning nr. 1408/71, idet bl.a. artikel 4, stk. 2a, og artikel 10a er indsat. I henhold til artikel 10a, stk. 1, er de særlige ikke-bidragspligtige ydelser som omhandlet i artikel 4, stk. 2a, forbeholdt personer, der er bosat på den medlemsstats område, som har kompetence til at tildele disse ydelser.

28 Spørgsmålet, om det supplerende tilskud kan eksporteres, skal følgelig behandles i forhold til artikel 10a.

29 Det fremgår af Domstolens praksis, at de undtagelser, der i artikel 10a i forordning nr. 1408/71 er fastsat til princippet om, at sociale sikringsydelser kan eksporteres, skal fortolkes strengt. Denne bestemmelse omfatter derfor kun de ydelser, der opfylder betingelserne i forordningens artikel 4, stk. 2a, dvs. ydelser, der både er særlige ikke-bidragspligtige ydelser og er opført i forordningens bilag IIa (jf. i denne retning dom af 29.4.2004, sag C-160/02, Skalka, Sml. I, s. 5613, præmis 19, og af 6.7.2006, sag C-154/05, Kersbergen-Lap og Dams-Schipper, Sml. I, s. 6249, præmis 25).

30 Som anført i denne doms præmis 10 er det supplerende tilskud opført i bilag IIa til forordning nr. 1408/71.

31 Det skal derfor undersøges, om ydelsen dels er særlig, dels, om den er ikke-bidragspligtig.

*Om det supplerende tilskud er en særlig ydelse*

32 Domstolen har allerede fastslået, at en særlig ydelse i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 4, stk. 2a, i forordning nr. 1408/71, defineres ud fra sit formål. Den skal være en erstatning for eller et supplement til en social sikringsydelse og have karakter af en socialhjælp, der retfærdiggøres af økonomiske og sociale grunde, og være reguleret af objektivt fastsatte kriterier (jf. Skalka-dommen, præmis 25, og dommen i sagen Kersbergen-Lap og Dams-Schipper, præmis 30).

33 For så vidt angår forbindelsen mellem det supplerende tilskud og socialsikringen er det ubestridt, at denne ydelse, der af socialsikringen tildeles som tilskud til pensioner, er knyttet til socialsikringen. Således har det supplerende tilskud, der

supplerer en alderdomsydelse som omhandlet i artikel 4, stk. 1, litra c), i forordning nr. 1408/71, samme personelle anvendelsesområde som alderdomsydelsen og samme minimumsalder som betingelse for tilkendelsen af rettigheder.

34 Hvad angår forbindelsen mellem det supplerende tilskud og social bistand har denne ydelse, som generaladvokaten har fremhævet i punkt 36 i forslaget til afgørelse, til formål, at modtageren sikres en minimumslevestandard i tilfælde af en utilstrækkelig pension. Tilskuddet tilkendes nemlig personer, der har nået pensionsalderen, og hvis samlede indtægter ligger under en lovmæssigt fastlagt standard. Beløbets størrelse, der supplerer modtagerens midler indtil et lovbestemt niveau, varierer således alt efter disse midler. Det personlige behov, dvs. hver enkelt modtagers individuelle økonomiske forhold, er således afgørende. Det fremgår af den forelæggende rets oplysninger, at det supplerende tilskud ikke er betinget af erhvervsaktive perioder eller betaling af bidrag.

35 På denne baggrund har den supplerende ydelse, der både er beslægtet med socialsikring og social bistand, en blandet karakter og skal derfor betragtes som en særlig ydelse.

*Om det supplerende tilskud er en ikke-bidragspligtig ydelse*

36 Hvad angår det supplerende tilskuds bidrags- eller ikke-bidragspligtige karakter følger det af retspraksis, at det afgørende kriterium på området er måden, hvorpå den reelle finansiering af ydelsen er sket. Domstolen undersøger, hvorvidt denne

finansiering er sikret direkte eller indirekte ved bidrag eller ved offentlige midler (jf. i denne retning Skalka-dommen, præmis 28, og dommen i sagen Kersbergen-Lap og Dams-Schipper, præmis 36). Denne undersøgelse kræver imidlertid en så detaljeret og omfattende gennemgang af den nationale lovgivning og praksis, at det går ud over Domstolens opgave inden for rammerne af den præjudicielle procedure. Der kan derfor være behov for yderligere samarbejde med den forelæggende ret med henblik på at træffe endelig afgørelse.

37 I den forbindelse skal det først bemærkes, som Kommissionen har gjort, at selv om det supplerende tilskud udbetales af sygekasserne, bliver det efterfølgende tilbagebetalt af Fonden, hvorfor det er Fonden, der afholder udgiften.

38 Dernæst bemærkes, hvilket følger af denne doms præmis 15, at Fondens midler i det væsentlige stammer fra det generelle sociale bidrag og fra contribution sociale de solidarité à la charge des sociétés.

39 Hvad endelig angår arten af Fondens midler, er det kun det generelle sociale bidrag i form af skatteopkrævning, som sagsøgeren i hovedsagen og den spanske regering har anfægtet for Domstolen. Under henvisning til dom af 15. februar 2000, Kommissionen mod Frankrig (sag C-169/98, Sml. I, s. 1049), er sagsøgeren i hovedsagen af den opfattelse, at det generelle sociale bidrag udgør et socialt sikringsbidrag, og følgelig at det supplerende tilskud er en bidragspligtig ydelse.

40 Det skal følgelig afgøres, om et bidrag som det generelle sociale bidrag skal anses for et socialt sikringsbidrag eller som offentlige midler, der ikke har et sådant bidrags egenskaber.

41 Det bemærkes for det første, at den sag, der gav anledning til dommen i sagen Kommissionen mod Frankrig, ikke omhandlede spørgsmålet om kvalifikationen af det generelle sociale bidrag ved anvendelsen af artikel 4, stk. 2a, i forordning nr. 1408/71, men blot om, i hvilken medlemsstat den berørte person kunne blive opkrævet bidraget ved anvendelsen af artikel 13 i forordning nr. 1408/71.

42 Spørgsmålet om arten af det generelle sociale bidrag opstår konkret for så vidt angår bidraget fra indtægter af arbejdsaktiviteter og af erstatningsindkomster, der i Frankrig skal betales af lønmodtagere og selvstændige erhvervsdrivende, hvilket bidrag ifølge de for Domstolen fremlagte sagsakter udgør en væsentlig indtægt for Fonden, der finansierer det supplerende tilskud.

43 For det første frembyder det generelle sociale bidrag, der opkræves af indtægter af arbejdsaktiviteter og af erstatningsindkomster, visse ligheder med bidrag til den almindelige sociale sikringsordning, bl.a. for så vidt angår grundlaget og beregningsmetoden for opkrævningen.

44 Domstolen har desuden i dommen Kommissionen mod Frankrig, præmis 35, fastslået, at bidraget, i modsætning til de afgifter, der anvendes til dækning af de generelle udgifter, som påhviler de offentlige myndigheder, specifikt og direkte anvendes til finansiering af den sociale sikring i Frankrig.

45 Ved afgørelsen af, om det supplerende tilskud er bidrags- eller ikke-bidragspligtigt, er anvendelsen af det generelle sociale bidrag til finansiering af den sociale sikring ikke tilstrækkelig dokumentation for, at det supplerende tilskud i sig selv er en bidragspligtig ydelse.

46 Det skal i den forbindelse undersøges, om der er en forbindelse mellem det supplerende tilskud og det generelle sociale bidrag hidrørende fra arbejdsindtægter og erstatningsindkomster.

47 På baggrund af de til Domstolen indgivne oplysninger synes forbindelsen mellem det supplerende tilskud og det generelle sociale bidrag hidrørende fra arbejdsindtægter og erstatningsindkomster ikke at opfylde denne betingelse.

48 For det første fremgår det, at Fonden, der stiller de nødvendige midler til den supplerende ydelse til rådighed, i henhold til de nationale regler skal afholde udgifterne forbundet med den ikke-bidragspligtige alderdomsforsikring, der henhører under solidarité nationale, hvoraf den supplerende ydelse blot udgør en begrænset del.

49 For det andet er det ganske vist korrekt, at en væsentlig del af Fondens indtægter hidrører fra det generelle sociale bidrag, der opkræves af arbejdsindtægter og erstatningsindkomster, men Fondens midler hidrører også fra andre bidrag og afgifter, hvis skattemæssige karakter ikke er bestridt for Domstolen.

50 For det tredje finansierer det generelle sociale bidrag, der opkræves af arbejdsindtægter og erstatningsindkomster, ikke kun Fonden, men også andre sociale ordninger.

51 For det fjerde er betingelserne for tildeling og beregningsmetoden for det supplerende tilskud ikke fastsat ud fra et eller andet bidrag fra modtagerne.

52 På baggrund af disse overvejelser følger det — også hvis den del af det generelle sociale bidrag, der stammer fra arbejdsindtægter og af erstatningsindkomster, anses for et bidrag og ikke for finansiering ved offentlige midler — at forbindelsen mellem bidraget og det supplerende tilskud ikke er tilstrækkelig til, at tilskuddet kan kvalificeres som en bidragspligtig ydelse.

53 Det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve, om de i præmis 48-52 anførte elementer foreligger, med henblik på endeligt at fastslå, om den omhandlede ydelse er bidrags- eller ikke-bidragspligtig.

*Om muligheden for anvendelsen af overgangsbestemmelser*

54 Som hovedregel kan sociale sikringsydelser som omhandlet i forordning nr. 1408/71 eksporteres, dvs. retten til disse ydelser kan ikke begrænses til personer, der er bosat i den kompetente medlemsstat. Som det imidlertid fremgår af denne doms præmis 27, fastsætter artikel 10a i forordning nr. 1408/71 en undtagelse for særlige ikke-bidragspligtige kontantydelser ved anvendelsen af forordningens artikel 4, stk. 2a, idet disse ydelser kun tilkendes personer, der har bopæl i medlemsstaten, i det omfang ydelserne er opregnet i bilag IIa til forordningen.

55 Fællesskabslovgiver har imidlertid, da artikel 10a, ved forordning nr. 1247/92, blev indført i forordning nr. 1408/71, fastsat overgangsbestemmelser i førstnævnte forordnings artikel 2. Artikel 2, stk. 2, hvis ordlyd i det væsentlige, ved Rådets forordning (EF) nr. 3095/95 af 22. december 1995 (EFT L 335, s. 1), er gengivet i artikel 95b, stk. 9, i forordning nr. 1408/71, omhandler situationen for en person, der har bopæl i en anden medlemsstat end den kompetente medlemsstat, og som ikke har anmodet om særlige ydelser, selv om vedkommende opfyldte betingelserne for tilkendelse af ydelsen før den 1. juni 1992, på hvilket tidspunkt forordning nr. 1247/92 trådte i kraft. Artikel 2, stk. 2, bestemmer, at denne person har en frist på fem år fra den 1. juni 1992 til at indgive ansøgning om den pågældende særlige ydelse.

56 Heraf følger, at bopælsbetingelsen i medfør af overgangsbestemmelsen ikke finder anvendelse, når en person, der opfyldte betingelserne for tilkendelse af en ydelse som det supplerende tilskud før den 1. juni 1992, har indgivet sin ansøgning inden for den nævnte frist.

57 Ifølge forelæggelsesafgørelsen opfyldte sagsøgeren i hovedsagen ikke de lovbestemte betingelser for tilkendelse af det supplerende tilskud den 1. juni 1992, selv om han modtog fransk alderspension fra den 1. november 1991. Denne ydelse kan kun — som fremgår af denne doms præmis 12 — tilkendes modtagere af alderspension, der er fyldt 65 år, eller 60 år i tilfælde af uarbejdsdygtighed.

58 Kommissionen er af den opfattelse, at José Perez Naranjo kunne have været omfattet af de omhandlede overgangsbestemmelser, hvis det havde kunnet dokumenteres, at han var uarbejdsdygtighed før den 1. juni 1992.

59 Det er dog ubestridt, dels at sagsøgeren i hovedsagen, der er født den 27. september 1931, endnu ikke var fyldt 65 år den 1. juni 1992, dels at han modtog fransk alderspension opgjort på almindeligt grundlag og ikke på grundlag af uarbejdsdygtighed.

60 Da Domstolen ikke på dette punkt har fået spørgsmål fra den forelæggende ret, er det ufornødent at behandle den af Kommissionen fremsatte hypotese.

61 På baggrund af ovenstående overvejelser skal spørgsmålet besvares med, at en ydelse som det supplerende tilskud, der er opført i bilag IIa, med overskriften »Frankrig«, i forordning nr. 1408/71, udgør en særlig ydelse. En gennemgang af den måde, hvorpå det supplerende tilskud finansieres, foretaget på grundlag af de for Domstolen fremlagte sagsakter, viser, at der ikke er en tilstrækkelig klar forbindelse mellem det generelle sociale bidrag og den omhandlede ydelse, hvorfor det supplerende tilskud er en ikke-bidragspligtig ydelse. Det tilkommer imidlertid den forelæggende ret at efterprøve, om de i denne doms præmis 48-52 anførte elementer foreligger, med henblik på endeligt at fastslå, om den omhandlede ydelse er bidrags- eller ikke-bidragspligtig.

## Sagens omkostninger

62 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Store Afdeling) for ret:

**En ydelse som det supplerende tilskud, der er opført i bilag IIa, med overskriften »Frankrig«, i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996, udgør en særlig ydelse. En gennemgang af den måde, hvorpå det supplerende tilskud finansieres, foretaget på grundlag af de for Domstolen fremlagte sagsakter, viser, at der ikke er en tilstrækkelig klar forbindelse mellem det generelle sociale bidrag og den omhandlede ydelse, hvorfor det supplerende tilskud er en ikke-bidragspligtig ydelse. Det tilkommer imidlertid den forelæggende ret at efterprøve, om de i denne doms præmis 48-52 anførte elementer foreligger, med henblik på endeligt at fastslå, om den omhandlede ydelse er bidrags- eller ikke-bidragspligtig.**

Underskrifter